

Sygn. akt I KZ 46/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej deleg. do Departamentu do Spraw Wojskowych płk. J. S.

w sprawie plut. J. T.

podejrzanego o popełnienie czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 września 2021 r.,

zażalenia obrońcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 sierpnia 2021 r., sygn. akt Kp (Ar) [...],

o przedłużeniu tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł:

zmienić zaskarżone postanowienie poprzez przedłużenie stosowanego wobec plut. J. T. s. C., ur. 28 lutego 1986 r. w K., tymczasowego aresztowania na okres dwóch miesięcy, to jest do 27 października 2021 r. do godz. 18.40.

UZASADNIENIE

Zażalenie okazało się częściowo zasadne.

Zdecydowanie krytycznej oceny wymagały twierdzenia obrońcy, że zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania nie wymaga już stosowania wobec plut. J. T. środka zapobiegawczego (art. 249 § 1 k.p.k.), że dalsze stosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania koliduje z zasadą minimalizacji i proporcjonalności środków zapobiegawczych (art. 257 § 1 k.p.k.) i że

nie zachodzi ze strony podejrzanego obawa bezprawnego wpływania na bieg procesu karnego (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.). Zagadnienia te Sąd pierwszej instancji rozważył w sposób wszechstronny, wyczerpujący i przekonujący. Skarżący nie zdołał podważyć wyrażonych w tej mierze w zaskarżonym orzeczeniu wywodów.

Trudno też zgodzić się z autorem zażalenia, że aktualna treść art. 258 § 2 k.p.k. nie pozwala wiązać obawy matactwa wyłącznie z surowością grożącej kary. Tego rodzaju pogląd można było snuć na kanwie brzmienia tego przepisu w okresie od 1 lipca 2015 r. do 15 kwietnia 2016 r. Obecnie znów aktualność zyskała uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11 (OSNKW 2012, z. 1 poz. 1), z którą w pełni koresponduje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 listopada 2012 r., SK 3/12 (OTK – A 2012, nr 10, poz. 123).

W ocenie Sądu Najwyższego, zły stan zdrowia żony podejrzanego i sytuacja jego rodziny nie występują w natężeniu, które nakazywałoby postrzegać je w perspektywie art. 259 § 1 k.p.k.

Natomiast nie sposób zaaprobować stanowiska Sądu *a quo*, że podjęcie dodatkowych czynności procesowych wymaga stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego aż przez dalsze 3 miesiące. Zdaniem Sądu Najwyższego, wskazane w motywacyjnej części zaskarżonego postanowienia czynności mogą bez trudu zostać wykonane w krótszym okresie, to jest w ciągu 2 miesięcy.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia (art. 437 § 1 k.p.k.).